

luttus. Ta peigistaz uks läks rägi pääst olle, see aitku pise! üändis reh-
 nel lahti ja rehetapp astus voolorala papp ja suurraam bnehega loodi
 pise, kus õust olli. „Seiße on önn pise: tulipunased mälestid pääs, mis
 numer, ütles papp ja astus pise, kui taas pääminelgeks tegid. Si ei binud
 juur muut kasp talle macta jaagu ūnile Kartust, ta töödides ihase
 füdemend karastit tennil muutti ni-aga piste jälj fest veel ille. Nid möt-
 näft mällä. Rehetappil ei teinud ta: „Wataan oide, mis jaal kaadi,”
 see Karupiini. Minu omi teed, ja mõi sätteil seisis mitke pika all akersmeja
 velle elajä, ütles ta, astus poik ja menamees. Ta kiskas te maha, menamees
 vältis tuld ülesse ja leidis lee auge kkes köte jälges fibama, seibesse rõõ-
 ja paar puna alga. Ta sündus mõig mad maha; rehetappi iniss talle
 pere tulele, kelles läkskond well kaks lusika täit kööti maiteta,
 pelle, kes see Keema, leidis kreefida manaksel läks see riigimaa, mõttis
 matiga jahu ja keetis kööte. Kui paa ja riinpas ühe lõantuga
 sellega valmis olli, siis ütles: „Kuid oni. Siis ta ütles: „Tänan sinu,
 mis näit enäin irigä. ja aitku pael, selle ää teo eest, fest 700 aastat
 ihase taita määtmisa, kuna olen sin maa all elanud ja kui eran-
 muut kasp abja olla pääll, püttendis pislund ja ei riivikegithi soanu.
 Jilenege maha wellis. Säid karpu. Kui full opurut an, sis pead kuni ing-
 late kolinkorda ukse peiktä. „Keh litska pealgi mult jaema.“